

11. szám.
Nov. 16-án 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva
Előfizetési ár : Egész évre jan.—dec. **6 frt 30 kr.**, 6 hóra jul.—dec. $\frac{1}{2}$ év. **3 frt 15 kr.** és
 $\frac{1}{4}$ évre sept.—dec. **2 frt. 10 kr.** uj pénzben. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtár-
 nál. — **Kiadó-hivatal :** Pest egyetem-utca 4-dik szám.

X. kötet.

CSENDHÁBORÍTÓ VERS.

Tallérossy Zebuloné.

Nem kell am én velem sokat tréfálózni!

Tudják meg maguknak ezt a tisztelt urak.
 Mert nem gondolhatják, hogy mi lesz belőle,
 Ha kitör belőlem egyszer böszült harag?

Sokáig hallgatom, mi pufog ott hátul?

A mig íszre veszem, hogy az az én hátam.
 De ha egyszer aztán azt mondom, hogy „elíg!”
 Majd csinállok olyant, hogy soha ee' láttam.

Tehat most mar „satis!” — „doszt!” — „genug!” —
 „elíg volt!”

Vige türelemnek, kel puskához nyúlnom :
 Megtöltöm, felkapom, s elszánt haragomat
 Kitöltöm a síkon — sok ártatlan nyúlom.

Nem gyüliszünk mar, vige dictionak.

Tettek ideje van! ülök a nyeregbe.
 Majd megmutatom még, hogy mi lakik bennem?
 Beírat m magam — a luversenyekbe.

Gyün királyi biztos? megtudjam hol lakik!

Azonnal kardomat oldalamba kötöm :
 Szállására rontok, s megmondom szemibe' :
 „Kivantam alasan tenni tiszteletöm.”

S minthogy parancsolják az a lófizetist.
 S dupla censort kapnak hirlapok, füzetek.
 Egy csapással két légy! azzal opponálok :
 Se lapra, se könyvre elő nem fizetek!

K—s M—n.

1859. évből s a jan.—apr. folyamból 1861. teljes számu példányokkal folyvást szolgálhatunk.

E G Y H A L O T T L E V E L E .

Mióta az Üstököst szerkesztem, több ízben kaptam egyegy irat-csomagot, mely telve volt a legvidámabb adomákkal a diák és honvéd életből, többeket közöltem is belőlök. Később egészen ismerős volt már előttem a kézirat, dült hosszúkás betűiről; úgy hogy a levél címjén megismertem a küldőt. A bennfoglalt adatok mind újak és érdekesek voltak, az előadás humorral tartva, eredeti, néhol erős ötletekkel fűszerezve; nagyobb részük azonban nem volt a világ elé szánva; szerzőjük maga megjegyzé, hogy ezeket csak azért jegyezte fel, hogy én tudjam meg s tegyem árnyékos helyre.

Eleinte csak nevének előbetűit tette ki levelei alá N. L. Később bizalmat kapott magát megnevezni előttem *Nagy Lajosnak*.

Mintegy három héttel ezelőtt személyesen is meglátogatott. Magas, nyúlánk fiatal ember volt, alig 28 éves, vékony, fekete bajuszszal, érdekes arcvonásokkal.

Azt mondá, hogy tanácsot jött tőlem kérni egy elhatározó kérdésben. Én szolgáltam neki meggyőződésem szerint tanácsommal; lebeszéltem egy lépésről, mely senkinek sem használt volna, s ő megnyugodott benne.

Tegnap reggel hirül hozzák, hogy Nagy Lajos a Mátyás király vendéglőben föbe lötte magát.

Lehetséges-e az? Az én életvidám adomaregélőm; az a gunyoros philosph, ki a legszomorúbb napoknak is meg tudta lelteni tréfás oldalait, az találta volna ki ezt a megfajtását annak a nagy kérdésnek, a minnek „élet“ a neve?

Talán nem ő volt az? valami névrokona; valami ismeretlen ember?

E töprengésem alatt jön a posta s egy vastag levelet tesz le asztalomra, melyen azonnal felismerém a sokszor látott kézvonásokat. Siettem azt felbontani.

Ismét egy csomó víg adoma volt a csomagban; s az adomákhoz egy hosszú levél mellékelve, mely e soron kezdődött.

„Mikor ön e levelet olvassa, én már akkor megszűntem élni.“

Tehát egy halott levele volt kezemben.

E levél nem volt nyilvánosságra szánva; az egész csak azt bizonyítja, hogy a megholt ifjunak oly kevés barátja volt az életben, hogy vég-

szavait, mikben halála okait felderíti, hozzám intézte, a kit egyszer látott az életben. Egyes sorait azonban közleni kötelességemnek tartom, mint a mik e rejtelmes sötét végzet földcritésére s a megholt ifju jellemére néhány sugárt vetnek.

Gyermeksége óta üldözte a legsötétebb búskomorság; idegbántalmak, lázak gyötörték; még gyermek volt s már kétségbeesve jövője felől. Alig tizenhat éves korában már a halált keresni ment a csatába, végig küzdötte a „két néhez év“ véres harczeit; de a halált nem találta bennök. Mikor e harcoknak végük szakadt, csak két út állt előtte, vagy újra kezdeni az életet, vagy bevégezni azt.

„Pisztolyom, porom nem hiányzott, így szól a levél, de minthogy édes anyámat, kit igen szerettem, halálom szántsándékos mivoltával megszorítani nem fért hozzám, arra határoztam magamat, hogy mérég által haljak meg. Csináltam tehát rézből eczettel mérget, hozzá jó adag kékkövet is tettem, minthogy a gyógyszerész opiumot nem adott, s egy este lefekvéskor elszántan felhajtottam a méregpoharat.“

A mérég azonban nem volt elég erős. A természet leküzdé annak hatását.

„ . . . ez eseményben a sors intő kezét láttam s vallásos kegyelettel nyugodtam meg abban, s elhatároztam, hogy most már az étellel, bármit mér rám az Isten, szembeszállok“.

Itt következett azután tíz évi hosszas küzdelme egy sarkaiból kivetett életnek, mely pályáját nem bírja megtalálni, mely ellenséget talál a sorsban, a viszonyokban, az emberekben, és saját magában is.

Ez ideges tétovázást jellemzi az, hogy e tíz év alatt majd a törvényes, majd az orvosi pályára készíté magát előre, nagy fáradsággal, nagy nélkülözéssel s végre annyi küzdelem után kivívta, — hogy nem volt mit ennie.

Ismét saját sorait idézem :

„Midőn már pénzből kifogytam, azért kétségbe nem hagytam magamat esni, hanem felkekedtem, mint a gólyamadár s elindultam Fajérvár felé, azon feltevással, hogy az akkor építés alatt levő vasúthoz állok be *munkásnak* (!) inkább, mintsemhogy valakinek kegyelmére alacsonyítsam le magamat“

Csodálatos enyelgése a sorsnak! A mint e

szándékkal megindul, az úton egy elvesztett tárczát talál, melyben 1600 pft. volt.

A földönfutó, kinek nem volt kenyere, nem fekhelye, a hol megpihenjen, addig járt, míg az elvesztett pénz tulajdonosát megtalálta. Szegény juhászember volt az Hamsabégen; hogy fogadott volna el jutalmat tőle?

„... az én sorsomon ily véletlen vakeszköz ne tegyen változtatást, elvárom, hogy ki tudok-e bontakozni balsorsomból saját emberségemből?”

A levélíró humorosan jegyzi meg, hogy ama juhász neve „*Fabula János*“, hanem a dolog nem „*fabula*“ ám.

E járása közben jutott nevelői állomásra Erdén, onnan az alkotmányos mozgalom által Pest városához valami nagyon alárendelt hivatalba. Hálásan említi több ízben K ** nszky hivatali igazgató urat, ki sok ideig, míg fizetése utalványozva nem volt, saját erszényéből fizette őt.

Nem árulom el, mi fizetésből élt itt? annyit mondhatok, hogy a szőlőmunkások kétannyi napszámot kapnak; de azért őt soha sem hallotta senki panaszkodni. Vig, élczes, kedélyes volt és — belül érlelte magában azt a sötét tervet.

Az utóbbi napok, tán ez a ránk nehezült sötét ködös idő is, egészen hatalmába adták lelkületét az egész életén át üldöző búskomorságnak, melyet kívül nem mutatott soha.

Útést, rángásokat érzett fejében. Örökös nyugtalanító érzés háborgatá munkája közben, küzdött azon bajjal, melyen minden kezdő orvos tanuló keresztül megy, hogy organismusa minden hibáját véli ismerni, az általános világ folyása felől is kétségbe kezdett esni, míg végre e szavakig jut el:

„Nincsen tehát mit vesztenem; — *annálfogva* kívánok meghalni.“

„Eléggé fáj nekem azon gondolat, hogy miért pazarlom el, hazám jelen körülményei közt, magamat? ez engem e határozatomtól sokáig visszatartott, de végre beláttam, hogy én már hasznavehető tag sehol nem lehetek — *annálfogva* meghalok.“

„Legalább ha meghallják, mint nem fél a magyar a haláltól: hadd döbbenjenek meg!“

„Mielőtt levelem bezárnám, kérésem van ön-höz, használja fél szavát arra, hogy nemzetünk el ne puhuljon; mert a hidegebb lég mindig elnyomja a lágyabbat.“

Azután arra kér, hogy azeddig számára küldött lapot küldjem még ezentúl egy évig M. M. úrnak, kinek annyi értékű pénzzel tartozik, hogy adósa ne maradjon. Le akarja szolgálni még ez életben; azért mellékli ide e *tréfás ötleteket*.

Arra kér még, hogy adomái alá tegyem ki nevének első betűit.

Végre ohajtja, hogy a lapok ne mondjanak róla semmi rosztat: „mert azt én nem érdemlem, és anyámat, bátyámat ne busítsák meg.“

Végszavai:

„Aldja önt az Isten; adjon Isten jó jövőt kedves nemzetemnek! Isten veled Bihar megye! Szalonta! Anyám! Rokonaim! Bennemi csekély veszteségét nemzetemnek pótolja ki Isten ezerszeresen! . . . .“

Eddig a levél, mellette egy iratcsomag: *tréfás ötletei* egy öngyilkolásra készülönek, miket azért irt meg hogy ne mondhassa valaki utána: „nekem adósom maradt!“

Szegény letört virágszál! a ki lehullottál egyidőben a hulló levelekkel — hulló reményekkel.

Jókai Mór.

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELE MINDENVÁRÓ ADÁMHOZ.

Tekintedezs baratom uram.

Azt mondjak: „*jó pap holtig tanul.*“ Mit pap? Dehogyan pap? Pap nem tanul. Pap megtanul egyszer miatyankot, elmondja ma, elmondja holnap, elmondja in saecula saeculorum mindig.

Micsoda beszéd az?

Prókator az, a ki holtig tanul. Szegény prókator mester az, a ki holtig tanulja, és holtá után se tudja semmit.

Tesik veni a dolgot. In feleskütem prókator-

nak anno ezernyolcz — boldogabbik esztendőben; akkor tanultain *jus publicum, jus privatum, jus romanum, jus canonicum, jus naturale, jus montanum, jus maritimum, jus coelestum, jus igneum, jus ferreum, etcactera*, adtam belüle censurat szípen.

Akkor míg olyan sűrű volt üstököm, hogy szolgálta nekem Schirmleöder gyanant, nem birta vele fisü se jobbra se balra.

Azután beütöt *valtótörvény*; azt megint meg-

tanultam, censurat megadtam. Diplomát kikap-
tam. Mar akkor csak úgy lehetett hatracsapni
üstökömet, a merre tetszett, akartam balra,
akartam jobbra.

Azutan kiütöt szabadság: újra kelet tanul-
nyi *törvényeket 1848-ikiakat*.

Azutan jó rend helyreállítatott; gyütek
paragraphusok; tanultam 33 ezer §§. sorba. Mar
ekor az üstökömnek nem kelet fisü.

Mikora megtanultam 33 ezer §§-okat, azt
mondtak: „gilt nicht“ ez volt csak *provisorium*;
most kell tanulni *definitivum*: másik 33 milio §§.

Tanultam megín. Censuraltam megín. *Ge-
zezbuk, Ferordnung, Gerikcz-Ferfären*, nagy
keserőden bevertem fejembe. Mar akkor csak úgy
csinget linget egy par szal haj homlokom kö-
zepiben.

Mikor ez el megvoltam, azt mondtak: „agyiő!
ez volt csak makulatura mind.“ Most tesik me-
gin újra megtanulnyi, valami mas. Itt van *jude-
curiae írtekezlet eredményeinek következményei*.

Ípen ma egy hete letem vele kisen.

Had most mi csinállok? Pihenek valahara
egy-í? Áh! köszönök szípen. Most megint ülök
új codex előtt; s tanulok nagy szorgalmatosagal
katonai törvinkönyv paragraphusait, a mikre
nagy szükség van mai időkben.

Hanem a hajamal mar kisen vagyok!

Tartok tüle, hogy ha míg valami új gyün,
akkor mar a szakalamra kerül a sor.

Hanem iszen gyűjön csak nekem meg eczer
egy pap azzal, hogy ő holtig tanul?

Tallérossy Zebulon.

Avantgarde és arriérgarde.

Az olyan hírlapíróknak a sorsa, a kik egyszerre a magyaroknak is, meg a kormánynak is opponálni akarnak.

Hogy lelje az ember kedvét ilyen haragos úrnak ?

Zsiga barátom igen jó, de mellette igen goromba fráter is volt teljes életében. A gorombaság nála azonban csak csupa szokás volt, gyakorolta pedig ő ezt leginkább a borzadalomemlékü 12 év alatt, s midőn mint szolgabírói tollnok elérte volt dicsőségének és hatalmának tetőpontját. Egyszer a véletlen E—re vitt, hol Zsiga barátom fentebbi minőségében a nép boldogításán fáradozott. Korán reggel érkezvén meg, a szolgabírói hivatalban is lévén dolgom, mindenekelőtt a szolgabírókat kerestem fel, kit már hivatalában találtam. Ügyemben végezvén, odavetőleg kérdezem : „mit csinál . . . Zsiga barátom ?“ „Gorombáskodik szokása szerint“ vala a felelet, és hozzátette a szolgabíró, hogy még nehezen van Zsiga a hivatalban, mert még nem hallani nesztét. Ezzel a szobájából kinyíló egyik ajtót félig felnyitván, azt mondá : csak tessék egy kissé vára-

azonban mint a bősziült oroszán felugrik Zsiga barátom, dühösen rá néz a szegény parasztra, ki ijedtében majdnem hanyat esik, és egyik kezével saját jókora orrára mutatván elordítja magát : „No hát ide (t. i. az orrára) *ide gyere egészen marha te!*“ hát miért nem állasz egészen az orromra ; nem vagyok én siket, te akasztófára való, hogy oly közel jösz“ — A jámbor paraszt már akkor úgy is az ajtóhoz közel lévén, rimánkodó bocsánatkérés között végre előadta panaszát, melyre Zsiga mindennemű cifra megjegyzések között felelt és utóbb az embert „jöjjön máskor“—ral elküldte ; ő pedig ismét leülvén, mintegy könnyebbülve folytatta irását. Alig hogy belekúszott, megint kopogtatnak és a szokásos „bujj be“—re, új panaszos jön be, ez azonban, az ajtó előtt hallván az előbb történeteket, az ajtónál megállott ; csak nézett Zsigára, de ez fel sem tekin-

kozni, hihetőleg mindjárt megjön, ilyenkor szokott legrosszabb kedve lenni, és alkalmasint jót nevetetünk. A félig nyitott ajtón át épen Zsiga barátom íróasztalára láttunk. Egyszerre csak megnyílik a Zsiga szobájából a folyosóra nyíló ajtó és az én kedves barátom belép nagy dühösen, érthetetlen káromkodásokat morogván magában. Nagy mérgesen leült íróasztalához és mintha legalább is halálos ítéleteket fogalmazna, irtózatossal kezd dolgozni; nem sokára reá kopogtat valaki az ajtón, kétszer is háromszor is, végre elkiáltja magát Zsiga a „bujj be hát!“ bejön a szegény panaszos, egy-két lépést előre mén, Zsiga csak ír, fel sem néz, a szegény paraszt mindig közelebb jön, mindig közelebb, míg egyszer egészen Zsiga asztal mellett áll, de szólni még nem mer, mindig várván azt, hogy a tekintetes ur majd csak felnéz ; egyszerre

tett, egyre koptatta a tollat. A már úgy is ijedve bejött ügyes bajos ember egyre köhint, Zsiga csak nem figyel reá. Végre elszánja magát a szegény paraszt és elkezd : „Bocsánatot kérek tek—“ azonban tovább már Zsiga is mennydörgő hangon kiáltja : „Hát te akasztófára való ! hát te meg egy mérföldnyirel akarsz velem beszélni ! miért nem állottál meg a szomszédban ! onnan is elmondhattad volna bajodat ; azt gondold ugy-e ? hogy én csak azért születtem, hogy veled félórányi távolságból beszéljek addig, míg el nem rekedtem ! . . .“ Csillapulván végre Zsiga haragja, ez is elmondja baját és annyira mennyire végeznek egymással. Ez azonban ki sem ment jóformán, és Zsigánk alig irt egy-két sort, már újra kopogtat és be sem várva a beszélítést, nagy hirtelen benyit valaki ismét az ajtón, „zerencsés jó reggelt“ mond a tekintetes úrnak, és

azzal alá és fel kezd sétálni a szobában, — Zsiga csak folytatja irasát, egyszer azonban felnézvén és a szobájában alá- és felsétálót látván, a kimondhatatlanságig dühöngő hangon reá rival : „Oh te akasztófára való!

vagyok, én nem szeretném magamat összekáromol-
tatni; egyik közel ment, a másik távol maradt, nekem
hát tessék kijelelni a helyt!“ — Erre a szolgabíró és
én már nem tudtuk elfojtani a nevetést és akkorát

hát te meg sétahelynek nézed szobámat?“ — Ez azonban meg sem állván, azt felelé : „Deiszen tekintetes uram, addig míg meg nem mondja, hogy hová álljak, addig én meg nem állok! hallottam én olakin, hogyan járt a másik kettő, ki előttem idebenn volt; én eceedi nemesember

kacszagtunk, hogy Zsiga is észrevett, — és az eceedi nemesembernek megkegyelmezett. En azonban, az egész jelenet komikus oldala mellett is, sietve hagytam el a házat, hol Zsiga még egy évig a nép boldogítására — gorombáskodott.

Fa Jankó.

KAKAS MÁRTON JEMLÉKLAPJAIBÓL.

= Hire jár, hogy valami új finczoperatio van készülöben, t. i. az, hogy a forint krajczárjainak száma 100-ról tizre szállittatik le. E szerint egy kalap, mely most 3 forintba kerül, csak 30 krajczár lesz. — De olcsó lesz minden, a bajorok, ha megtudják, mily olcsóság van itt, tömegesen bevándorolnak, s nem fogják eléggé kárhoztathatni a magyarokat Ausztria elleni háladatlanságuk miatt.

= Meglát a barkó ember egy szatócsboltban három egymás mellett függő Schwarzwaldor órást, melyek közül jól egyik sem járt. Elbámul tehát rajtuk, és végre nagy bölcseséggel így szól:

— Az a két szélső nagy roszul jár; de az a középső kicsiny jól járna, ha jól járna!

= A francia pénzügyminiszter igen naiv szavacs-kát talált ki az új kölcsön elnevezésére: „béke kölcsön“ ez annyit jelent, hogyha alá leend írva, „békén hagyja a francziákat, míg másokra nem lesz szüksége.

= *Kasznár* (olvas). Londoni tudósítások szerint hétfőn a buza két schillinggel emelkedett.

Ispán. De furfangos emberek az ángolok, még azt is kiszámítják már, mekkorát nő a buza egy nap alatt.

= *Rokkant katona*. Hova hova pajtás?

Pajtása. Épen most kaptam ki nyugdíjamat, megyek kendermagot venni a nagyságos asszony kanári madarának, csakhogy pénz nem adott rá.

R. Hát?

P. Hát ezen veszek, ezzel beéri ma.

= Egy ujoncz papnövendék, tanárjának kérdését, hogy mi a hit, remény és szeretet, így fejté meg.

— A hit az, mit nem látunk, a remény jövődolog, a szeretet pedig ritkaság a világon.

= F. városi hivatala által két egyén mint „subbisták“ kötött utlevéllel V. községbe küldettek előfogatoskocsin azok továbbszállítására való figyelmeztetéssel — setétesen érvén a községbe, összefázottan V. községi bíró megsajnálta szegény subbistákat, s fözetett nekik burgonyát vacsorául — és adott is nekik ezállást.

Másnap reggel a bíró maga elé hivatja, vádjokul azt olvassa egy rovatban „wegen Platzlosigkeit“ arra azt kérdezé tőlük, van-e pénzüik forspontra? — Nincs. — Ingeny nem lehet előfogatot kiszolgáltatni, mert ugy is kell elég éven át, — azzal oda adá kezükbe az őket illető iratokat, hogy távozzanak ahogy nekik tetszik... az egyik arra keserveesen megvakarva fejét így szól: ... No, so habens uns no nit *ang'schmirt*.

A parancs szigorú teljesítése.

Berlinben valamely nagy ünnep alkalmával a tiszt némely kárlárnak az on parancsot a lta, hogy a rend fenntartása végett állítsanak imitt-amott két-két embert, de csupán a sarkokra. Egyik közülök azonban különbözőleg fogta fel a parancsolatot, s felfogása szerint szigorú kivitelére is kényszeríté a rábizott legényeket, *sarkaikon* kénytetvén őket állani.

Képzeltetni, hogy kaczagott rajta a nép, s hogy bámult a szegény káplár, ki azt képzelvén, hogy a parancs nagy élcz- és szigorrali kiviteleért megdicsértetik, a profo-zhoz küldetett.

Berlinből.

1. Deák. Hát mit szolt a király a deákok küldött-ségéhez?

2. Deák. Elmondotta kedvelt motto-ját: „A hatalom Istentől jön“ szónoklatának elején s annak végén.

1. D. De hát a szónoklat miből állt?

2. D. Hí-z azt kihagyta.

Párbeszéd.

A. Hát mit csinál a fiad Pesten? — Halad szépen ugy-e?

B. Halad ám az akasztófa felé! akasz'anivaló roppant sokat költ.

A. Hí-z az nem baj; szerelmes, alkalmasint azért lett költővé, a múzsák csarnokába jutni törekszik.

B. De ő inkább a kocsmában költ; s azt hallom, hogy mindennap oly részeg, mint a csap.

A. Rosszul vagy értesítve barátom, az alkalmasint csak a szerelemnek a mámora! Nem baj az, csak legyen belőle jeles költő.

B. Hí-z elég jeles ő, sőt az a baj, hogy igen is jeles, t. i. sok jelet hord az arczán.

A. A nemes léleknek arczkifejezése is nemes szokott lenni.

B. De ő nola inkább befejezésnek lehet nevezni, mert arcza ama boros kancsóknak a jeleit mutatja, melyeket pajtása tivornyázás alkalmával a fejéhez röpitettek.

= Ügyvédi vizsgálaton az öreg R. az ügyvédjelölttől olyvalamit talált kérdeni, mire az megfelelni nem tudott. A vizsga végeztével, midőn már a jelölt a szobából kiment, a személynök azt mondja R.-nek: Ugyan barátom! hogy kérhetőtt olyat? hí-szen én sem tudnék rá megfelelni. — Bizony magam se, viszonza R. — hí-z ép azért kérdeztem tőle: hát ha ő tudná!

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

E hétre való orakulumok.

A ki azt akarja, hogy soha fogyjon el a kenyere, soha se egyék belőle.

— — Varsóban falragaszok figyelmeztetik a lakosokat, hogy öszecsoportosulások alkalmával az ellenszegülököt nem fogják többé *szelid eszközökkel*, azaz kancsukával, hanem *segyverrel* szétosztlatni.

— A jezsuiták kiüzettek a dél-amerikai köztársaságokból; a miveltség bajnokai! Miért nem vonulnak inkább önkéntesen éjszak felé, hiaz nagy barátjai ők az *éjszakának*.

— — A gráci „Volkstimme“ szerkesztőjét Tanzer-t a következő megjegyzéssel bocsátotta ki a — izé a tömlöczből : „Tanzer, sie sollen frei sein, aber wie wir pfeiffen, so tanz er!“

— — Milyen szépen lehet tarkázni ezt a magyar nyelvet valahonnan ezt a hirt írják : „a mint a biztos úr *beköszöntött*, a tisztviselői kar rögtön *leköszönt*, a főispán urat *felköszöntve*. Erre a biztos úr J** urat *köszönteté*, de ez a *ráköszöntést megköszönte*.“ (Valami ujoncz nyelvtanuló azt gondolhatná, hogy csupa merő complimentből áll ki az egész historia.)

— — Ejnye be furcsát olvasok itt a Religióban; azt mondja, hogy „*katholikus szemmel*“ kell nézni a forradalmat; hát ilyen szem is volna már? (Hogy ne? hát a „*pápaszem*!“) No az lesz az!

— — A ruthén atyafiak is cifrázzák a dolgot. Nekik meg külön Galliczia kell. (Azt azonban talán már az illető urak is tudják, hogy a „gubics“-ból és a „gálicz“-ból *együtt* lesz ugyan „tinta“; de külön egyikkel nem lehet írni.)

— — De már változik a politica jövő színezete! (Miből venni észre?) Hát eddig a diplomaták csak a *fekete tenger*-rel voltak elfoglalva : érted „tinta“ — most már a „*veres tengerrel*“ kezdenek beszélni.

— — A bécsi „Fortschritt“ — egyik jó barátunk *viszafelé* — egy más derék bécsi lappal polemizálván, cikkében egy lélekzet alatt következő válogatott kifejezésekkel él kollégája irányában : „*méregkeverő*,“ — „*csömörletes*,“ — „*csaló*,“ — „*piszok*,“ — „*Schuszterpüb*,“ — „*pofoncsapni*,“ — „*bolond*,“ — „*gazember*.“ — Úgy hiszem ennél többet kívánni sem lehet a békés alakulás ez átmeneti korszakában.

— — (Mit csinálnak most már ezzel a sok kemény parancsolattal?!) Tudod : mikor Mózes lehozta a tíz parancsolatot; úgy titokban megsúgta a közelebbi ismerőseinek, hogy van ám még egy tizenegyedik parancsolat is. (Melyik az?) XI-ik parancsolat : „*Ne hagyd magadat rajta kapadni*.“

— — No most már nem tagadhatják a bécsiek, hogy Magyarország teljese *civilizálva* van. (Hogy, hogy?) Tehát a katonaitörvények kihirdetése alkalmával kimondatott hivatalosan, hogy mindenki, a ki nem katoná, az „*civil*“ és így az egész ország „*civilizált*!“

— — Egy hirlap hirdetésményei közt egymás mellett olvasható e három :

„A házias élet titkai.“

„Üdült betegségek gyógyíttatnak.“

„Egy solid férfit házasútsárat keres hirlap utján.“

Az első azt érdekli, a ki még *nem tudott meg* valamit; — a második azt, a ki már *többet megtudott*, mint a mennyit ohajtott; a harmadik pedig azt, a ki már *nem is fog megtudni semmit*.

— — A Pesti Hírnök ezt a diák cikkét a concordatumnak : Bonorum ecclesiasticorum administratio apud eos erit, ad quos *secundum canones spectat*, így magyarázza : „az egyházi javadalmak kormányzata azé, a kit ez a *canonok* szerint illet.“ Csak azt kell már most felderíteni, hogy görög „*xavov*“ vagy német „*Ranon*“ van-e itt értve?

— — (Mi hír van a nagy világban?) Nagy a vigaság. A hirlapok semmi egyébből nem tudósítanak, mint csupa merő ivásról és áldomáeről. Ratazzi toasztja a francziákra, az orosz czár toasztja a románokra, Garibaldi toasztja az olaszokra, a porosz király toasztja a francziákra, Magenta herczeg toasztja a poroszokra, a Gothai herczeg toasztja a németekre; csupa merő lakodalom hegyen völgyön! mondja azután valaki, hogy nem a legvigabb idöket éljük.

— — Brüsszelben a börze-épület boltozata meghasadt a felhalmozott aranypénz terhe alatt. (Minket csak megöriz a jó Isten *hasznos* szerencsétlenségtől.)

Szerkesztői sub rosa.

Fajankó igazi ezimét kérjük, kívánata teljesül. Kukoricza János ügye az előfizetési felhívás dolgában rendbe van hozva; a küldött vers : †††.

Előfizetési felhívás. Kukoricza János „Körisbogarak“ című humoristikus költeményeire

Felölös szerkesztő s kiadó-tulajdonos : Jöhal Mör.

Leköszöntés : 19. sz. 2-dik omelet

Nyomatott Landerer és Heckenhergál Pesten 1861.

(Egyetem-utca 4. szék)